అమ్మ కోసం

– పొత్తూరు రాజేంద్ర ప్రసాద్‌వర్మ

(గత సంచిక తరువాయి)

దూరంగా తోట కనిపించింది. తోటలో దీపాలు మినుకు మినుకుమంటున్నాయి. కొంతమంది గిరిజనుల గుడిసెలు దూరంగా కనిపిస్తున్నాయి.

"మందుకోసం లైను. కాని తెల్లవారిన వెంటనే మందుతో బయలుదేరిపోవాలి" అనుకుని ముందుకు సాగాడు.

అప్పటికే ఈ ఆశ్రమం ముందు లైను వుంది. ముందురోజు సాయంత్రం వచ్చిన వారు వరుసగా కూర్చున్నారు. కొంతమంది లైనులోనే దుప్పట్లు కప్పుకుని పడుకున్నారు. వారిని లెక్క వేస్తే ముప్పయి నలభైమంది ఉన్నారు. వారి వెనుకగా తన బేగ్‌ను పెట్టి కూర్చున్నాడు.

కింద గడ్డి ఉన్నప్పటికీ చిన్న చిన్న రాళ్ళు గుచ్చుకుంటున్నాయి.

తన ముందున ఒక వృద్ధురాలు కూర్చుని ఉంది. ఆమె ఒరిస్సా ప్రాంతం నుంచి వచ్చినట్లు చెప్పింది. ఆమె ముందున వున్నవారు కూడా చాలా చాలా దూరప్రాంతాలనుంచి వచ్చినట్లు గుర్తించాడు. అంటే ఈ మందుకు ఎంతో పవర్ వుండటం వల్లే అంతంత దూరం నుంచి వస్తున్నారన్న విషయం పాంచజన్యకు అర్థమైంది. "ఈ మందుతో అయినా అమ్మకు తగ్గిపోతే అంతే చాలు" అనుకున్నాడు.

ఆలోచిస్తుండగానే కళ్ళు వాలిపోయాయి.

చీకటి.. అడవి దోమలు వాతావరణం చాలా ఇబ్బందికరంగా ఉంది. అమ్మ కోసం ఈమాత్రం కష్టపడలేనా అనుకున్నాడు. తన మాతృమూర్తి కోసం ఎటువంటి ఇబ్బందులనైనా అధిగమించాలని అనిపిస్తోంది.

తూరుపు తెలవారుతుండగా తెలివి వచ్చింది.

తమ స్థలాలు ఎవరైనా ఆక్రమిస్తారేమోనని చాలామంది వాటిని తమ ముందువారికి వెనుక వారికి అప్పగించి దూరంగా ఉన్న సెలయేరు వద్దకు కాలకృత్యాలు తీర్చుకోవడానికి వెళుతున్నారు. మళ్ళీ వచ్చి తమ స్థలాల్లో కూర్చుంటున్నారు.

ఆ తర్వాత పాంచజన్య వెనకకు మరికొంతమంది వచ్చిచేరారు.

రెల్లు గడ్డితో కట్టిన చిన్న శాలలో మందులు ఇస్తున్నారు.

పాంచజన్య వంతు వచ్చేసరికి మధ్యాహ్నం పదకొండుగంటలైంది.

అంతవరకూ ఏమీ తినలేదు. ఉదయం తాను తీసుకుని వెళ్ళగా మిగిలిన బిస్కట్లు తిన్నాడు. డికాషన్ మాదిరిగా ఉన్న టీ తాగాడు.

కొండదొరకు అమ్మ గురించి అన్ని విషయాలు చెప్పాడు.

"రాచపుండు అంటారు దొరా! పూర్వం రాజులకు వస్తే తగ్గించుకోవడానికి మూలికల వైద్యం చేసేవారు. మందు ఇస్తాను" అంటూ రెండు పేకెట్లు పొడరును అందించాడు గోధుమ పిండి మాదిరిగా ఉంది. జాగ్రత్తగా అందుకున్నాడు.

"మూలికలను గుండ చేసి తయారుచేసింది. దీనిని వేడినీటిలో మరగనివ్వాలి. చల్లారిన తర్వాత మూడురోజులపాటు రోజుకొక గ్లాసు తాగాలి. అయిపోయిన తర్వాత మళ్ళీ మరిగించుకోవాలి" దొర సూచనలు ఇచ్చాడు.

జేబులోనుంచి అయిదువందల నోటు అందించి ఉంచుకోమన్నాడు.

"వద్దు దొరా వందకన్నా ఎక్కువ తీసుకుంటే పనిచేయదు దొరా" అంటూ నాలుగువంద రూపాయల నోట్లు అందించాడు.

తీసుకుని గ్రామ సరిహద్దు వద్దకు వచ్చాడు.

మూలికల మందు తీసుకున్నవారు. కొంతమంది అక్కడ ఉన్నారు. ఆ రూటులో వేనులు తిరుగుతుంటాయి. వాటికోసం ఎదురు చూస్తున్నారు.

గంట తర్వాత లోడు వేను వచ్చింది. రకరకాల వస్త్రాలు వేసి వున్నాయి.

అందరూ పాలోమని ఎక్కారు. పాంచజన్య కూడా వారితోపాటు ఎక్కాడు.

బట్టలు మాసిపోయాయి. సరైన తిండిలేదు. చింతపల్లి వచ్చిన తర్వాత హోటల్‌లో టిఫిన్ తిన్నాడు అప్పుడు కాస్త నెమ్మదించింది.

రాత్రిపూట బస్సు సర్వీసులు ఉండవని అన్నారు.

ఎలాగైనా ఇంటికి చేరిపోవాలి. అమ్మకు ఈ మందు తినిపించాలి అన్న ఆతృత పాంచజన్య మనసంతా నిండిపోయింది.

రాతి పదిగంటల సమయంలో భద్రాచలంలో బయలుదేరిన లారీ ఒకటి చింతపల్లిలో ఆగింది. నర్సీపట్నం వరకు వెళుతుందని చెప్పాడు. వందరూపాయలు అతని చేతిలో పెట్టి కేబిన్‌లో ఎక్కి కూర్చున్నాడు.

లారీ నర్సీపట్నంలో ఆగేసరికి తెలవారిపోయింది. బస్టాండుకు వెళ్ళి నాన్‌స్టాప్ బస్సుని పట్టుకుని విశాఖ చేరిపోయాడు.

అమ్మ తనకోసం ఎదురు చూస్తోంది.

"నాన్నా! ఎప్పుడు తిన్నావో స్నానం చెయ్యి వడ్డిస్తాను."

"మొన్న మధ్యాహ్నం నువ్వు పెట్టిన అన్నం అంతేనమ్మా" అన్నాడు.

రమణి కళ్ళల్లో కన్నీళ్ళు. "ఎన్ని కష్టాలు వచ్చాయిరా నాయినా?"

"నా గురించి ఆలోచించకమ్మా నీకు మంచి మందు తెచ్చాను. కొండదొర చాలాగొప్పవాడనుకుంటాను. చాలామంది దూరప్రాంతాలనుంచి కూడా వస్తున్నారు."

స్నానం చేయగానే కంచంలో వేడివేడి అన్నం ఎదురుచూస్తోంది.

"నేను తినిపిస్తాలే" అంటూ పాంచజన్యకు ఇష్టమైన పుల్లమామిడి కాయ పప్పు బంగాళదుంప వేపుడుతో అన్నం తినిపించింది.

అమ్మ అలా అనగానే పాంచజన్య ఏమీ అభ్యంతరం చెప్పలేదు.

అమ్మ అన్నం తినిపిస్తానని ఎప్పుడో కానీ అలా అనదు. అప్పుడప్పుడు కలిసి తింటున్నప్పుడు "నీకు ఆవకాయ కలుపుకోవడం రాదు" అంటూ కలిపిన ముద్ద నోట్లో పెట్టేది. అంతే. ఇప్పుడు ఏకంగా మొత్తం అన్నం తినిపించింది.

జీవితం పదేళ్ళ వెనక్కి వెళ్ళిపోయినట్లుగా అనిపించింది.

మధ్యాహ్నం గంట పడుకున్న తర్వాత లేచి మందును కలిపాడు.

దగ్గరుండి అమ్మతో తాగించాడు.

అరగంట తర్వాత "ఎలా ఉందమ్మా? తగ్గినట్లుగా ఉందా?" అడిగాడు.

"మందు వేసుకుని గంట కాలేదు. అప్పుడే తగ్గిపోతుందా?"

మందును నాలుగైదుసార్లు కలిపాడు.

కలిపిన ప్రతిసారీ మూడురోజులకు వచ్చేది.

అమ్మ మంచం ఎదురుగా టేబుల్ పెట్టుకుని అక్కడ లాప్‌టాప్ సెట్ చేసాడు.

పడుకునే అమ్మ కబుర్లు చెప్పేది.

వంట చేయడానికి ఒక మనిషి, అమ్మ అవసరాలు చూడటానికి మరోమనిషిని ఏర్పాటు చేయడం వల్ల ఆమె పనులు చేసుకోవడం సులభం అయ్యేది.

రెండవసారి మందు తెచ్చే అవసరం లేకపోయింది. కొంగపాకలు వెళ్ళాలని అనుకున్నాడు.

"సాయీ నువ్వు అంతదూరం వెళ్ళవద్దురా. నువ్వు ఎదురుగా వుంటే నాకు ఎంతో సంతోషంగా సుఖంగా వున్నట్లుగా ఉంటుంది. ఎందుకో ఆ మందు వేసుకుంటున్నా బాధ బాధ తక్కువగా అనిపిస్తోంది కానీ తగ్గినట్లు ఉండటంలేదు"

అమ్మమాట ఆచరించాలని అనుకున్నాడు.

మందుకోసం మళ్ళీ వెళ్ళకుండానే అమ్మ ఆరోగ్యం మరింత క్షీణించిపోయింది. ఇంతకు ముందు తన పని తాను చేసుకునేది. కానీ అలా చేసుకోవడానికి కూడా అవకాశం లేకుండా మరింత నీరసించి పోయింది.

అమ్మ గురించి ఆలోచిస్తూ నిద్రలోకి జారిపోయాడు.

తెల్లారిపోయింది.

ఆసుపత్రిలో ఒక్కసారి తుళ్ళిపడినట్లు నిద్రలేచాడు పాంచజన్య. ఉదయం లేచిన తర్వాత చూస్తే అమ్మ తనవైపే చూస్తోంది.

వెంటనే లేచి మంచం మీద పడుకున్న అమ్మను పక్కనున్న బాత్‌రూంకు తీసుకుని వెళ్ళి బ్రెష్ చేయించాడు పాంచజన్య.

నిస్సత్తువుతో ఉన్నప్పటికీ కొడుకు సాయంతో పనులన్నీ చేసింది.

నర్సు సాయంకోసం రూంలోకి వచ్చింది. ఆమెను చూస్తూ "బాబు ఉన్నాడులే" అంది అమ్మ.

"అమ్మా కాఫీ తాగుతావా? తెస్తాను."

"నువ్వు నా పక్కనే కూర్చోరా సాయీ. డాడీ తీసుకుని వస్తారులే"

నాన్న కుర్చీలోంచి లేచి పక్కనున్న కేంటిన్‌కి వెళ్ళి ఫ్లాస్కుతో కాఫీ తెచ్చాడు.

అమ్మకు కాఫీ తాగించాడు. "బాబూ నువ్వూ తాగకూడదూ..!? బాగుంది" రమణి కొడుకు పాంచజన్యను అడిగింది.

పాలు తప్ప ఏమీ తాగని కొడుకు సంగతి తెలిసి కూడా ఎందుకో అడిగింది. పాంచజన్యకు కాఫీ తాగడం ఇష్టంలేదు. అయినా తల్లి కోరిక మేరకు కొద్దిగా తాగాడు.

"రమణీ ఎలా వుంది? బాగా నీరసంగా కనిపిస్తున్నావు?" నాన్న అమ్మతో అనునయంగా అన్నాడు.

రమణి ఏమీ మాట్లాడలేదు. ఆమె శరీరం బాధపడుతోంది. మనసు కూడా కాస్త బాధపడింది. "అవునండీ బాగా నొప్పిగా వుంది. నడుంని ఎవరో శూలాలతో గుచ్చేస్తున్నట్లుగా వుంది. పగవారికి కూడా ఈ బాధ వద్దు" మెల్లగా అంది. ఆమె మొహంలో తెలియని బాధ.

అమ్మ మాటలు వింటుంటే మనసు వికలం అయిపోయింది.

"కుర్తాళం స్వామి గారిని మరోసారి కలుద్దాంలే అమ్మా."

కుర్తాళం స్వామి ఎవరో ఏమిటో తెలియదు. లలిత పీఠానికి ఆరు నెలలకు ఒకసారి వస్తుంటారు. చాలామంది భక్తులు, శిష్యులు అతనికి ఉన్నారు. ఆయన వచ్చారంటే చాలామంది ఆయన్ని కలవడానికి వెళతారు. స్వామి ఆశీర్వచనం తీసుకుంటారు. ఆయనకు అన్ని విషయాలు తెలుసునని భక్తులు నమ్ముతారు.

మూడు నెలల క్రితం అమ్మ స్వామిని కలిసిన సంగతి గుర్తుకు వచ్చింది.

ఆయన వచ్చినప్పుడు ఏర్పాట్లను చూసే సరస్వతి అనే భక్తురాలిద్వారా వెళ్ళారు. ముందుగా ఏదో యాగం చేయాలని ఆమె అన్నారు. అందుకోసం రకరకాల సామాన్లు కొని పాంచజన్య అందించాడు. ఉదయం ఆరునుంచి మధ్యాహ్నం రెండు వరకు ఏమీ తినకుండా అమ్మ నిష్టతో కూర్చుని వారు చెప్పిన విధంగా నిర్విఘ్నంగా చేసింది. దానిని మృత్యుంజయ యాగం అంటారట. తర్వాత స్వామి ఒక మంత్రాన్ని అమ్మ చెవిలో చెప్పారు. లక్షసార్లు దానిని నోటిలో జపించాలని అన్నారు. అలా చేస్తే మంచి జరుగుతుందని కర్మానుభవం తగ్గుతుందని చెప్పారు.

అలా అయిపోయిన తర్వాత స్వామివారితో మాట్లాడాలని అమ్మ అడిగింది.

భక్తులందరూ వెళ్ళిపోయిన తర్వాత స్వామి అవకాశం కల్పించి "చెప్పమ్మా" అని కొంతసేపు ఆగి "నువ్వు దేనిగురించో చాలా ఆందోళన పడుతున్నావు?" అన్నారు. నెమ్మదిగా కుర్తాళం స్వామి.

"అవును స్వామి."

స్వామి రమణి వైపు సాలోచనగా చుస్తుండగా రమణి ఆయనతో "స్వామీ నాకు ఏదో భయం కలుగుతోంది. నేను తొందరగా చనిపోతానని అనిపిస్తోంది. నాకు ఇంకా కొన్నిరోజులు బతకాలని ఉంది" అంది. అలా అంటున్నప్పుడు ఆమె కంటి నుంచి కన్నీళ్ళు జలజలా కారాయి.

పాంచజన్య దూరంగా ఉన్నాడు. కుర్తాళం స్వామి ఏమీ మాట్లాడలేదు. తర్వాత పక్కన ఉన్న సరస్వతివైపు చూసారు.

"ఈవిడకు కొడుకు అంటే పంచప్రాణాలు. తాను లేకపోతే వాడు ఏమైపోతాడో అని బాధపడుతోంది. భయపడుతోంది"

"ఈ లోకంలో కొద్దిరోజులు ఉండటానికి భగవంతుడు ఈ శరీరాన్ని ఇచ్చాడు. చావు అనేది అందరికీ ఉంటుంది. మీరు నేను అందరూ ఎప్పుడో ఒకప్పుడు చనిపోవలసిందే. బాధపడకూడదు."

"నా బాధ నా గురించికాదు స్వామీ."

"మరి?"

"మా అబ్బాయి గురించి. వాడికి లోకం పోకడ ఏమీ తెలియదు. అమ్మ తప్ప ఈలోకంలో వాడికి మరేదీ అవసరం లేదన్నట్లుగా ఉంటాడు. నేను లేకపోతే వాడు ఏమైపోతాడో అని ఆందోళనగా ఉంది. అంతే స్వామి. నా జీవితంలో అన్నీ చూసాను కానీ వాడికి నా ప్రేమను మాత్రం పూర్తిగా అందించలేదు" మెల్లమెల్లగా రమణి చెప్పింది. అలా చెబుతున్నప్పుడు ఆమె గొంతులో అదోలాంటి బాధ ధ్వనించింది.

గది బయట ఉన్న పాంచజన్యకు అన్నీ వినిపిస్తున్నాయి. స్వాం ఏమి చెబుతారా అని చెవులు రిక్కించాడు.

కుర్తాళం స్వామి ఏమీ చెప్పలేదు. "మృత్యుంజయ మంత్రం చెప్పాను కదా నిష్టగా లక్షసార్లు మనసులో అనుకో తల్లీ మంచి జరుగుతుంది" అన్నారు.

"రండమ్మా వెళదాం. స్వామి లోపలికి వెళతారు" సరస్వతి చెయ్యిపట్టుకుని లేపి రమణిని బైటకు తీసుకుని వచ్చింది.

"నాన్నా ఎక్కడున్నావు?" రమణి ఆతృతగా అడిగింది.

స్వామితో మాట్లాడిన మాటలు కొడుకు విన్నాడేమోనన్న సందేహం రమణికి కలగకుండా "ఆ పక్కన ఎవరితోనో మాట్లాడుతున్నాను" అన్నాడు పాంచజన్య.

అమ్మ ప్రశ్నకు స్వామి ఎందుకు సమాధానం చెప్పలేదో పాంచజన్యకు అర్థంకాలేదు. ఉద్యోగంలో చేరి బెంగుళూరు వెళ్ళే హడావుడిలో ఆ విషయం మరిచిపోయాడు.

మంచం మీద పడుకున్న అమ్మను చూస్తే ఎప్పుడో జరిగిన విషయం ఇప్పుడు గుర్తుకొచ్చింది. అందుకే కుర్తాళం స్వామిని మరోసారి కలుద్దామని అన్నాడు.

నర్సు వచ్చింది. మళ్ళీ కొన్ని చెకప్‌లు చేసింది. బీపీ చూసింది. ఈసీజీ తీసుకుంది. తర్వాత నాన్నవైపు చూస్తూ "ఈ రోజు మరో రూంలోకి మార్చవచ్చు. డాక్టరుగారు అరగంటలో రౌండ్సుకు వచ్చినప్పుడు చెబుతారు."

"ఈ రూం బాగుంది కదా?" రమణి అడిగింది.

"ఆసుపత్రిలో అన్ని రూములూ బాగుంటాయి. కానీ డాక్టర్లు చెప్పినట్లు మనం వినాలి కదా!" అంటూ బైటికి వెళ్ళిపోయింది.

"అమ్మా నిన్నటినుంచీ ఏమీ తినలేదు. నీరసంగా వున్నావు. టిఫిన్ తీసుకుని వస్తాను" అన్నాడు పాంచజన్య.

"నాకు హోటల్లో టిఫిన్ తినడం అంటే ఇష్టం ఉండదు కదా?"

"ముందు ఆకలి తీర్చుకోవాలి. ఇష్టంలేకపోవడం అనుకోకూడదు. ఆసుపత్రిలో ఉన్నావు కాబట్టి ఇష్టమున్నా లేకున్నా నీరసం రాకుండా ఏదైనా తినాలి."

కొడుకు కోపం చూసి రమణి చిన్నగా నవ్వింది.

"నా మొండితనమే నీకు వచ్చిందిరా" అంది.

"మొండితనం అనుకోవడం ఎందుకు? నువ్వు తినకపోతే మాకు ఎంత బాధగా ఉంటుందో తెలుసా? కాస్త తింటే టేబ్లెట్సు కూడా వేసుకోవచ్చుకదా?" నాన్న మెల్లగా చెబుతూ రమణిని అనునయించాడు.

"నాన్నా అమ్మ దగ్గరే ఉండు. టిఫిన్ తీసుకుని వస్తాను."

"మీరు వెళ్ళవచ్చు కదండీ అన్ని పనులకూ వాడే తిరుగుతున్నాడు. మీరేమో ఉద్యోగం అంటూ ఎక్కడో ఉండి చుట్టపుచూపుగా వస్తుంటారు" అంది కాస్త సీరియస్‌గా.

"బాబూ నిన్ను అమ్మ వదిలిపెట్టదు. నీతో ఏ పనులూ చేయనివ్వదు. నేను వెళ్ళి తెస్తానులే. నువ్వు అమ్మ పక్కనే ఉండు" అంటూ నాన్న బైటికి వెళ్ళిపోయాడు.

నాన్న బైటికి వెళ్ళిన వరకు ఆగి "సాయీ. నా పక్కన కూర్చోవా?"

పాంచజన్య లేచి తల్లి తలపక్కన కూర్చున్నాడు. "అమ్మా నడుం నొప్పి అంటున్నావు కదా పెయిన్ బాం రాయమంటావా?" అడిగాడు.

"వద్దులే నాన్నా. నువ్వు నా పక్కన కూర్చుంటే నాకు జబ్బు సగం తగ్గిపోతుంది"

అమ్మ అలా అంటుంటే చాలా ముద్దొచ్చింది. మంచం మీదకు వంగి నుదుటి మీద ముద్దుపెట్టుకున్నాడు.

"నీ ప్రేమతో ఎక్కడలేని శక్తి వచ్చేసిందిరా. నీకూ శక్తి ఇస్తాను దగ్గరకు రా" ఆప్యాయంగా పిలిచింది.

పాంచజన్య దగ్గరికి వచ్చి తన బుగ్గను అందించాడు. కొడుకుని బలంగా ముద్దుపెట్టుకుంది.

(కొనసాగింపు వచ్చేనెలలో)

Post your comments